

Psssst!

Netko se jednom sjetio ponuditi hrvatske svjetionike kao idealno mjesto za odmor. Tjedan dana se, kažu, skupo plaća, ali vrijedi. A taj tjedan je toliko tražen da se treba rezervirati i godinama unaprijed. Gdje ja nalazim takav odmor, što je meni činiti?

Osobno, razlikujem tišinu i šutnju. Tišinu bih mogla opisati kao odutnost ometanja i buke, kao predah. To je vrijeme i prostor kada se osjetila smiruju, kada se ne primaju nikakve informacije.

Dobro je prestati biti zaokupljen bilo čime i na trenutak se susresti sa samim sobom. Izbjegavanje ovakvih trenutaka krije strah od onoga što u toj tišini čeka, što se inače drži duboko zakopano. Ali, dobro je i kada trenutak tišine traje toliko da može prijeći u šutnju. Ako je tišina odsutnost buke izvana, šutnja je odsutnost buke iznutra. Susret s Ocem traži svoje vrijeme, prostor. U moju nakrcanu i opterećenu nutrinu Bog ne može zakoračiti. Ne zato jer ne bi htio, nego jer treba imati gdje doći. U šutnji se smiruje sve u meni, prestaju sva pitanja, brige. Tek tada neizmjerni Bog, moj Otac, može doći. A On je moj mir, On je onaj koji mi daje snage i odmora. I ona pitanja, koja tek za vrijeme tišine izbijaju na površinu, sada se rješavaju. On ih rješava, pažljivo, s nježnošću Oca koji ipak najbolje poznaje svoje dijete, kojemu pripada pravo da mi kaže da mi je bliži od mene same. Doći do ovoga susreta, to je smisao šutnje. Kako će susret teći, to je već Božji posao. A nakon takvih susreta, čovjek može krenuti dalje, u svakodnevni život, ali ne više sam, ne više zabrinut i preplašen, nego obnovljen, ohrabren, pridignut Očevom rukom. Netko je to jednom usporedio s Isusovim preobraženjem na gori Taboru. Petar ga je nagovarao da tu i ostanu. Isusov odgovor je svima poznat. Nakon toga, On odlazi u Jeruzalem, iako zna što ga tamo čeka. Ali ni tu stvarnost nije želio izbjeći. Rezultat je znan, slavimo ga kao najveći kršćanski blagdan. I meni je potrebno doživjeti Tabor, ali znam da na Taboru ne mogu ostati. Treba silaziti u Jeruzalem, svaki dan. Utješno je da je moj Bog prošao taj put prije mene i da me zato potpuno razumije, čak i kada mi ponestane snage ili postanem neodlučna.

I zato, iako ideja o odmoru na svjetioniku izgleda privlačno, nisam sigurna da ću i posegnuti za njom. Tišina i šutnja nisu toliko uvjetovane mjestom, koliko mojom željom i odlukom da ih doživim. I kad se pitam gdje je tišina, a onda i šutnja u kojima ću se susresti sa svojim Ocem, nadam se da mogu odgovoriti: u mom srcu, tamo ćemo se naći.